

CARTES I MISSATGES

Com es 'menja' això?

L'altre dia el Govern mostrava veementment el seu malestar per no haver cobrat "a temps" els diners del FLA (fons de liquiditat autonòmic) que li deu el govern central. Un cop cobrada la primera partida i, tenint en compte que han demanat més diners sobre la petició i la previsió inicials, em pregunto: què passa amb els diners que deu la Generalitat a ajuntaments, escoles i farmàcies, per posar només alguns exemples? ¿Té pensat pagar el que els deu o haurà de tornar a demanar per tercer cop més diners al govern central? ¿A què es destinen tots els diners demanats fins ara?

Posem-ne dos exemples. El primer: la Generalitat ni tan sols ha acabat de pagar les beques de menjador pendents a les escoles i no ha començat a pagar les del curs actual. I el segon: les prop de 3.000 farmàcies que existeixen a Catalunya sembla que faran vaga com a mesura de protesta pels impagaments del Govern, que encara no ha abonat els 99 milions d'euros que els hauria d'haver pagat fa dies i que desconeix quan podrà pagar.

Dels ajuntaments ja hem vist que per molt que demanin són considerats ciutadans de tercera.

Si no donen menjar a la majoria, ¿com es menja que s'ampliï la petició de l'import del rescat i encara continuïn havent-hi molts interrogants i col·lectius sense cobrar i sense respostes?

JESÚS JIMÉNEZ RODRÍGUEZ
BARCELONA

Diferents?

El gabinet de Londres i el líder escocès han pactat -civilitzadament i democràticament- la celebració d'un referèndum -vinculant, a més- entre la ciutadania escocesa per decidir el futur d'aquell territori. Acostumats a negar les evidències i a dir blanc al negre i negre al blanc, el govern del PP s'ha apressat a desvincular el cas d'Escòcia del de Catalunya. Artur Mas ja ha felicitat tots dos polítics per l'exemple mostrat de democràcia i civilitat.

Si de cas, el que hi ha de diferent en la situació plantejada és el tarannà democràtic i civilitzat del govern britànic, i el força menys democràtic i per civilitzar govern d'ací. Esclar que ja ens ho havia advertit Fraga, en proclamar que "Espanya es diferente". I tant! Per desgràcia nostra.

MARC ANTONI ADELL
VALÈNCIA

Calen idees

En temps de crisi, temps en què s'incrementa el nombre de persones que passen gana, en què cada vegada resulta més difícil arribar a final de mes, en què els capricis han passat a formar part dels mers desitjos... em pregunto: i jo què hi puc fer? Aquest estiu vaig tenir l'oportunitat de viure a Anglaterra i, entre altres coses, em van cridar l'atenció -i crec que podríem importar-les- les prestatgeries "last days" dels supermercats. En aquestes prestatgeries s'hi exposen tots aquells productes que el supermercat està a punt de retirar per raons diverses. Aquests motius poden ser la proximitat de la data de caducitat, un estoc elevat, algun dany en l'envàs, un mal etiquetatge o una mala impressió... de

Menys banderes, més polítiques socials

Tots els mitjans de comunicació s'han fet ressò de les dades de l'últim estudi del CEO, política i més política. És lògic en aquestes dates, però no prioritari per a les moltes famílies catalanes que ho estan passant malament per la crisi. En canvi, he pogut llegir poca cosa d'un altre estudi, més rigorós i preocupant: l'Enquesta de Condicions de Vida i Hàbits de la Població de Catalunya 2011. Destaca que la pobresa avança a Catalunya. Més de 2,2 milions de catalans (el 29,5% de la població), gairebé tres de cada deu catalans, viuen en situació de risc de pobresa o exclusió social.

PAQUI SORIANO RAIGON
SANT JOAN DESPI

Davant d'això demano una mica de seny català i focalitzar "prioritàriament" els esforços en les persones i les seves necessitats immediates. Està molt bé ser lliure de decidir el futur que vols per al teu país, però ara més que mai és molt més important salvaguardar el present dels catalans i catalanes.

Menys banderes i més abandonar les polítiques i ajudes socials.

Amb aquest panorama no ens ha de sorprendre que més del 40% dels catalans i catalanes -si fem cas a l'estudi del CEO, esclar- encara no tinguin decidit el sentit del seu vot.

L'esquerra i les eleccions plebiscitàries

Al meu parer, avui els dos partits d'esquerra catalans en els quals es pot confiar són ICV i ERC. Tots dos són partits profundament democràtics, que no amaguen el que són i el que volen per al poble. Tots dos tenen sensibilitat social, dirigents joves i amb experiència i també uns líders que es complementen. Actualment, la diferència que els separa és mínima: mentre que ERC sempre ha posat l'èmfasi a aconseguir un estat propi per al seu país, ICV declara que tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació i que els governants tenen el deure de facilitar

MERCÈ GARRIGA JANSÀ
BARCELONA

que els ciutadans puguin expressar si volen exercir aquest dret.

He copsat que per a moltes persones aquests dos partits són l'esperança de futur de l'esquerra catalana. Tots els altres partits que es diuen d'esquerres tenen massa hipòtesis amb el passat, ressentiment i la vista cansada de tant mirar-se el melic.

Joan i Oriol, Oriol i Joan, aquestes eleccions, ens agradi o no, són plebiscitàries i el poble agrairà que feu un esforç per anar plegats el 25 de novembre. Els votants d'un partit i de l'altre entendrem que aquesta vegada cal caminar units pel bé de tots.

que també es renovessin la majoria de representants, pel bé del futur del país; 2) per a aquells espanyolistes que han estudiat a Catalunya i tenen por que aquest tema els afecti: de cara a Europa i al món sempre té prestigi un títol universitari realitzat a l'estranger. Entre d'altres, és un senyal d'autonomia.

JORDI BERNABEU FARRÚS
CENTELLES

Fer por als jubilats

Sánchez-Camacho va anar a una residència de gent gran de les Germanetes dels Pobres, a Barcelona, a dir-los que en el cas que Catalunya sigui independent perdrien les seves pensions. Anar a fer por als nostres jubilats és una baixesa que humanament la desqualifica.

ARMAND PAULS DOMINGO
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

El cel existeix



QUIM MORALES

GUIONISTA

Rajós de sol que s'escolen entre els núvols i acarien una mà. No és un haiku sinó la portada de la revista *Newsweek* que, amb el titular *El cel existeix*, ha provocat èxtasi i indignació a parts iguals entre els seus lectors. El popular setmanari nord-americà recull el testimoni del prestigiós neurocirurgià Eben Alexander, que ha passat de rebutjar l'existència del més-enllà per lògica científica, a creure sòlidament en una altra vida molt millor i lliure d'impostos. Una estranya meningitis que el va tenir en coma una setmana li va fer veure la llum celestial.

El relat del paradís que fa aquesta eminença és inquietant. Després de passar per l'inevitable túnel del Cadí de l'Eternitat, Eben Alexander va arribar a un lloc lluminós habitat per milions de papallones i amenitzat per sons que encomanen alegria. Comencem bé. Els que no siguin amants de les papallones s'esgarriaran imaginant-se envoltats per sempre més

El prestigiós neurocirurgià Eben Alexander ha passat de rebutjar l'existència del més-enllà per lògica científica a creure-hi sòlidament

d'amoinosos lepidòpters de coloraines. L'escena tampoc millora amb un fil musical dels grans èxits dels Beach Boys en un *loop* infinit.

Set dies al cel donen molt de si i el neurocirurgià també va poder descobrir formes superiors mai vistes a la Terra, ni tan sols al canal Xplora o a *Sàlvame Deluxe*. Durant la seva estada al més-enllà, el doctor Alexander va ser guiat per una atractiva dona morena d'ulls blaus i pòmuls pronunciats amb qui es comunicava a través d'una intensa telepatia sensorial -allà n'hi diuen així-. Males notícies, doncs, per als que les prefereixen rosses i xerraires.

El testimoni convençut del neurocirurgià que ha tornat de la mort serveix per consolidar la fe d'uns i esmolar el sarcasme d'altres. Ell publicarà un llibre que, de ben segur, el convertirà en el més ric del cementiri. Però malauradament no ha revelat res que no intuïssim. Al final de tot hi haurà un descans agradable. I sí: el cel existeix. Però no és de color blau. Només ho sembla.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

@diariARA [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat